

ogsaa nødvendigt? Jeg sagde den Gang, at jeg antog det for ganske nødvendigt, ligesom vi allerede to Dage, før Krigen mellem England og Tyskland brød ud, havde fundet det nødvendigt straks at overtage Krigsrisikoen for de danske Post- og Eksportdampere mellem Danmark og England for overhovedet at holde Farten i Gang. Vi fandt det nødvendigt at tilvejebringe en saadan Ordning, og de Ord, der dæmpende lød til os, blev altsaa for saa vidt ikke fulgt.

Med Hensyn til Foderstofimportforsikringen har jeg oplyst det ærede Medlem om, at Forholdet her var det, at de private Forsikringsinstitutter ikke vilde indtræde i denne; de erklærede, at de af forskellige Grunde, som jeg før har nævnt og derfor ikke skal gentage, absolut ikke kunde gøre det; Staten maatte derfor ene og alene overtage Risikoen. Nu ved det ærede Medlem tillige eller bør vide det, at Forsikringen af Krigsrisikoen for Foderstoffer paa Grund af Ladningens uhyre Størrelse og uhyre Værdi er en meget stor Opgave, og at den Risiko, Staten løber ved blot at forsikre et Par Skibe, er meget stor, nemlig $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. for hvert eller noget lignende; det var altsaa dog en Sag, som vel kunde fortjene nogle Dages Overvejelse, paa hvilken Maade Staten burde gøre det. Men dernæst vil jeg paa det bestemteste modsige det ærede Medlems Udtalelser om, at hvis Statens Forsikring mod Krigsrisiko for Skibe var kommet nogle Dage før, var der sket Forsikring i Instituttet. Jeg vil paa det bestemteste modsige det, og en hvilken som helst af de Forsikringsinstitutters Ledere, som det ærede Medlem henvender sig til, vil belære ham om, at hans Paastand er ganske urigtig. Krigsforsikring af Foderstoffladninger var der den Gang overhovedet ingen Vanskelighed ved at tegne i Udlandet. Man tegnede i London glat Forsikring af Foderstoffladninger i de Dage, der gik forud. Det var i min Erindring, at Forholdet var saaledes; men jeg har ikke villet stole paa min Hukommelse og har derfor i Dag spurgt den Forsikringsmand, Staten forhandlede med om disse Sager, og som nu er med i Krigsforsikringen, derom, og han har bekræftet, at saaledes var Forholdet. Man vedblev at tegne Forsikring af Foderstoffer i England, indtil engelske Forsikringsselskaber, først hen i Oktober, erklærede, at de ikke vilde lade eller kunde lade Forsikringen omfatte Opbringelse af Skibe. Først da dette skete, blev der

nogen egentlig Interesse for en dansk Forsikring. Dette forklarer, at de to Forsikringer, som Indenrigsministeriet havde, paa „Margrethe“ og „Sally Mærsk“, blev de eneste, og dette forklarer ogsaa, hvorfor man hen i Oktober, da Krigsforsikringsinstituttet for Ladninger blev tilvejebragt, henvendte sig ret hyppigt til dette. Nu var nemlig Forsikring i dette Krigsinstitut gunstigere end engelsk Forsikring, fordi man nu i England undtog Opbringelse fra Forsikringen. Naar man erkender, at der i de Dage i August var adskilligt for Regeringen at foretage sig, at der var Arbejde for Regeringen Dag og Nat, saa synes jeg, man dog i nogen Maade skulde undlade at fremsætte positivt og bevisligt urigtige Paastande om Forsømmelse.

Under sin Dokumentation af, hvad der er forsømt, og af, hvorledes han ganske anderledes har givet gode Raad og ganske anderledes har vidst, hvad der burde gøres, gentog det ærede Medlem (P. Th. Nielsen) i sin anden Tale, at man burde have fulgt ham, da han opfordrede til, at Kommunerne skulde købe, og at Kommunerne og Staten skulde være fælles om Tabet. Ogsaa her overfor nødes jeg til at meddele, at den Dag, det ærede Medlem i Kommissionen nævnede en saadan Tanke, var den 1. December i Fjor (P. Th. Nielsen: Den var nævnt længe før). Det ærede Medlem nævnede den 1ste December i Fjor, og det ærede Medlem talte den Gang ogsaa om Opkøb af dansk Korn. Men den Gang der var Lejlighed for Kommissionen til at give Regeringen et Raad, nemlig den 10. Oktober, halvanden Maaned før, da et Mindretal foreslog, at Regeringen skulde opfordre Kommunerne til at indsende Bestillinger paa udenlandsk Korn, som saa Regeringen skulde skaffe og overlade til Kommunerne plus sine Omkostninger og Kommunerne bringe videre plus deres Omkostninger, da stemte det ærede Medlem imod. I denne Indstilling fra et Mindretal deltog kun 2 Socialdemokrater og Direktør Heilbuth, om hvem det ærede Medlem ligesom om alle sine øvrige Kolleger i Kommissionen med Undtagelse af det enkelte Medlem, han for Øjeblikket støtter sig til, har udtalt sig saa nedsættende og paa en saadan Maade, at jeg ikke ret forstaar, hvorledes man kan synes, at ens Deltagelse i kollegiale Forhandlinger berettiger dertil. Denne Foranstaltning kunde, hvis den var blevet ført frem for mig af Kommissionen som Helhed, have været